

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Lukáše Pišvejce v právní věci žalobců: a) **Mgr. R. B.**, b) **GIYOU s.r.o.**, se sídlem Saky 3, Třebichovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) **CETIN a.s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, II) **obec Třebichovice**, se sídlem Třebichovice 89, zast. Mgr. Milanem Schagererem, advokátem se sídlem Plzeňská 276/298, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2024, čj. 128762/2024/KUSK, ve znění usnesení žalovaného o opravě zřejmých nesprávností ze dne 5. 11. 2024, čj. 142610/2024/KUSK, o kasačních stížnostech žalobců a), b) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2025, čj. 41 A 55/2024-160,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se z a m í t a j í**.
- II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 6. 2018, čj. OŽP/8948/17-6, vydal Magistrát města Kladna (dále též „magistrát“) osobě zúčastněné na řízení II) (dále též „žadatelka“) povolení k nakládání s povrchovými vodami a dále stavební povolení k vodnímu dílu „Protipovodňové opatření obce Třebichovice – Saky“ na pozemcích p. č. st. XA a p. č. XB, 965/4, 977/2, 977/4, 977/5, 1644, 1670, 1671, 1673, 1674, 1675 a 1676 (dále též „stavební

povolení“). Žádný z účastníků uvedeného správního řízení se proti stavebnímu povolení neodvolal.

[2] Žalobce a) jako vlastník sousedních nemovitostí požádal dne 23. 12. 2020 o obnovu řízení skončeného vydáním stavebního povolení. Magistrát nejprve rozhodnutím ze dne 10. 1. 2021, čj. OŽP/8894/20-4, žádost o obnovu řízení zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce a) odvolání, kterému žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 4. 2021, čj. 024890/2021/KUSK, vyhověl a rozhodnutí magistrátu změnil tak, že se obnova řízení povoluje. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2021 napadla žadatelka žalobou u Krajského soudu v Praze. Rozsudkem ze dne 30. 8. 2023, čj. 54 A 28/2021-472, krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na základě kasační stížnosti žalobců Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 3. 2024, čj. 8 As 209/2023-368, zrušil označený rozsudek krajského soudu, rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2021 i rozhodnutí magistrátu ze dne 10. 1. 2021 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Magistrát posléze žádost o obnovu řízení zamítl rozhodnutím ze dne 27. 5. 2024, čj. SMKL/100487/2024/OVH (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), proti kterému podali žalobci odvolání. V záhlaví uvedeným rozhodnutím následně žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že upravil okruh účastníků řízení podle § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobců zamítl.

[4] Žalobci podali proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále též „krajský soud“). Shora označeným rozsudkem krajský soud žalobu zamítl. Předně akcentoval, že v řízení o žádosti o obnovu stavebního, resp. vodoprávního řízení podle § 100 správního řádu se lze zabývat pouze splněním podmínek pro obnovu řízení, a nikoliv zákonností vydaného stavebního povolení, popř. jeho bezvadností. To platí i pro žalovaného, neboť i ten mohl v odvolacím řízení posuzovat pouze námitky vztahující se k obnově řízení, přičemž ty posoudil zcela dostatečně a přezkoumatelně. Podle krajského soudu postupoval žalovaný při obnově řízení zcela v souladu se zákonem. Důkladně se zabýval žalobci předestřenými důvody, na základě kterých dovozovali nutnost obnovení řízení. Správně dovodil, že ty nezakládají důvod pro obnovu řízení. To, co bylo, nebo nebylo součástí stavby, tj. i včetně toho, zda má suchá retenční nádrž odtok a kudy povede, bylo patrné z obsahu projektové dokumentace. Nemohlo se tak jednat o skutečnost zjevně neznámou zakládající důvod pro obnovu řízení, jak se snažili tvrdit žalobci. Důvod pro obnovu řízení nepředstavuje ani namítaná existence dvou verzí projektové dokumentace. Ověřená verze projektové dokumentace byla součástí správního spisu, a žalobci se tak s jejím obsahem mohli seznámit. Ani v postupu žalovaného neshledal krajský soud žádných pochybení. Závěry žalovaného se opíraly o dostatečné podklady, přičemž žalobci namítané chybějící části spisu (např. projektová dokumentace či úřední komunikace mezi žalovaným a magistrátem) nemohly ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

pokračování

[5] Rozsudek krajského soudu napadli žalobci (dále též „stěžovatelé“) včasnými kasačními stížnostmi, které následně opakovaně doplňovali. Z hlediska věcného identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek, které pro přehlednost (podání stěžovatelů jsou velmi rozsáhlá, překrývají se, opakují se – viz dále) uspořádal následovně. V prvním okruhu námitek stěžovatelé dovozovali vady řízení před krajským soudem s vlivem na zákonnost. Zejména pak nepřezkoumatelnost z důvodu nevypořádání všech žalobních námitek a vadnost rozsudku z důvodu nevyhovění důkazním návrhům. V dalším okruhu námitek stěžovatelé poukazovali na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Správní spis dle jejich názoru neposkytuje oporu pro závěry správních orgánů a je neúplný. Krajský soud pochybil, pokud skutková zjištění správních orgánů považoval za dostatečná. V dalším rozsáhlém okruhu námitek stěžovatelé akcentovali chybné vymezení podmínek pro zahájení obnovy řízení. Podle stěžovatelů došlo k chybné identifikaci skutečností představujících důvody pro zahájení obnovy řízení a návaznému nezákonnému hodnocení. Stěžovatelé za skutečnosti zakládající důvod pro obnovu řízení označili odtokovou cestu na pozemku p. č. 414/2 a existenci kulturní památky Saky 2 (dále též „kulturní památka Saky“). Žalovaný i krajský soud však jako důvody obnovy řízení chybně identifikovali výpusť z retenční nádrže (a nikoliv odtokovou cestu) a opomenuli rovněž i samotnou existenci kulturní památky Saky. Stěžovatelé dodali, že správní orgán I. stupně ve stavebním řízení nezjistil, kudy vede odtoková cesta z retenční nádrže, jakož ani to, že odtokovou cestu chce stavebník vytvořit na cizím pozemku a v blízkosti kulturní památky Saky. V souvislosti s uplatněnými důvody pro zahájení obnovy řízení stěžovatelé poukazovali rovněž na absenci projektové dokumentace ve spise. Dle stěžovatelů měl stavební úřad ve stavebním řízení konkrétně ověřit a posoudit, zda je projektová dokumentace úplná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územním rozhodnutím, jaká je podstata a účel stavby apod. Takto však nepostupoval. Podle stěžovatelů je postup krajského soudu a žalovaného ve svém souhrnu protiústavní, porušuje zásady rovnosti, spravedlivého procesu a zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*. Z uvedených důvodů stěžovatelé navrhuji zrušení napadeného rozsudku krajského soudu.

[6] Ve vyjádření ke kasační stížnosti osoba zúčastněná na řízení II) uvedla, že důvody uváděné stěžovateli nejsou zákonnými důvody pro obnovu stavebního řízení, což stěžovatelům dostatečně vysvětlily správní orgány i krajský soud. Dle jejího názoru je kasačními stížnostmi napadený rozsudek bezvadný a správný. Navrhla proto zamítnutí kasačních stížností a požádala o přiznání náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti.

[7] Na vyjádření osoby zúčastněné na řízení II) reagovali stěžovatelé dalším podáním, ve kterém setrvali na svých předchozích tvrzeních, která shrnuli a dále rozvedli. Závěry žalovaného i krajského soudu považují za nezákonné. Stěžovateli předestřené důvody měly vést k obnově řízení. Nesouhlasili s přiznáním náhrady nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení II.

[8] K argumentaci stěžovatelů se vyjádřil rovněž žalovaný, který uvedl, že tvrzení stěžovatelů nenaplňují důvody pro obnovu řízení. Žalovaný setrval na svém předchozím názoru, že údajná absence informace v projektové dokumentaci nemůže představovat neznámou skutečnost, kterou lze zhojit obnovou řízení, ale vadu rozhodnutí. K námitce stěžovatelů, že správní spis byl neúplný, resp. že v něm chybělo celkem 26 příloh, konstatoval žalovaný, že tyto přílohy se mýjely s předmětem řízení, a jejich případné

doplnění do spisu by tak nemělo žádný vliv na výsledek rozhodnutí. Žalovaný k těmto podkladům při vydání rozhodnutí vůbec nepřihlížel, protože nebyly navrženy k prokázání skutečností, které jsou pro obnovu řízení zjevně relevantní. Požadavek stěžovatelů na doplnění spisu proto žalovaný shledal zcela nedůvodným.

[9] V reakci na vyjádření žalovaného stěžovatelé v replice ze dne 29. 1. 2026 uvedli, že se závěry žalovaného nesouhlasí. Opakovaně namítali nesprávně zjištěné důvody obnovy řízení, údajnou absenci projektové dokumentace, resp. její povahu, údajnou antedatanci a rozdíl mezi *absencí* a *neznámostí* v daném případě. Poukazovali rovněž na neúplnost správního spisu, konkrétně v něm chybějící přílohy, které jsou dle stěžovatelů podstatné pro posouzení věci.

[10] Osoba zúčastněná na řízení I) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

III.A Vady řízení před krajským soudem

[12] K námitkám nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle ustálené judikatury nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí či opatření pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení rozsudků krajských soudů pro nepřezkoumatelnost připadá v úvahu pouze tehdy, není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních (návrhových) bodů. Nepřezkoumatelné tak není rozhodnutí, z jehož odůvodnění lze zjistit, jaký názor soud či správní orgán zaujal na skutkové a právní otázky, které jsou podstatné pro rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29; k významu přezkoumatelnosti soudního rozhodnutí obecně pak bod 30 tamtéž).

[13] Takto vymezenou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud neshledal. Krajský soud důkladně posoudil všechny relevantní námitky stěžovatelů, resp. řádně zdůvodnil, proč nemohl vyhovět žalobní argumentaci stěžovatelů. Jeho závěry jsou plně srozumitelné. Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08), což platí zejména u rozsáhlých a nepřehledných podání (viz rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, bod 21). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017-35, bod 18). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013,

pokračování

čj. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64). Takovými vadami rozsudek krajského soudu netrpí.

[14] Není současně pravdou, že by krajský soud nezdůvodnil, proč nevyhověl důkazním návrhům stěžovatelů. V bodech 32 a násl. krajský soud zdůvodnil, proč pro danou věc nebyly podstatné stěžovateli navržené důkazy (vč. znaleckého posudku ze dne 14. 11. 2021 a studie proveditelnosti ze dne 6. 4. 2021), čímž dostál požadavkům judikatury (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, čj. 2 As 102/2011-121, ze dne 28. 8. 2015, čj. 2 As 43/2015-51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 14. 11. 2002, sp. zn. III. ÚS 285/02, ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1215/11, atp.). Z ní současně vyplývá, že není povinností soudu vyhovět všem důkazním návrhům, ale zdůvodnit, proč tak neučinil, k čemuž ze strany krajského soudu došlo.

[15] S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že podání stěžovatelů učiněná v řízení o žalobě byla rozsáhlá a nepřehledná, což jim obdobně vytkl již Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku (sp. zn. 8 As 209/2023). V takovém způsobu obrany přitom stěžovatelé pokračují i v tomto řízení. Jejich podání jsou velmi obsáhlá (kasační stížnost má 71 stran a její doplnění 49 stran) a nepřehledná (zejména z důvodu častého opakování námitek, jejich překrývání, namítání skutečností nesouvisejících s důvody pro obnovu řízení). Nadto podání zasílají duplicitně z datových schránek stěžovatele a) a stěžovatelky b). Uvedené skutečnosti zbytečně komplikují posouzení věci soudem.

[16] Soud dodává, že krajský soud postupoval zcela v intencích předchozího zrušujícího rozsudku zdejšího soudu. Důvodem pro zrušení dřívějšího rozsudku krajského soudu byla vada správního řízení spočívající v opomenutí osoby zúčastněné na řízení II) jako účastnice řízení, což vedlo i ke zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Proti závěru stran meritorního posouzení věci, tj. hodnocení objektivně neznámých skutečností, které jsou posuzovány i v nynějším řízení, se v předchozím zrušujícím rozsudku sp. zn. 8 As 209/2023 Nejvyšší správní soud nevymezil. Hodnocení krajského soudu proto není v rozporu předmětným rozsudkem, jak se mylně domnívají stěžovatelé. Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci žádných jiných vad s vlivem na zákonnost rozsudku.

III.B Vady řízení před správními orgány

[17] Stěžovatelé dále dovozovali existenci vad ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[18] Nejvyšší správní soud není názoru, že by k takovým vadám došlo. Dle jeho názoru poskytuje obsah správního spisu dostatečný podklad pro závěry správních orgánů, a nebyl

tak dán důvod k jeho doplnění. Ve spisu jsou založeny všechny podklady, o které opírají správní orgány své závěry. Soud neshledal ani žádné jiné zásadní nedostatky ve vedení správního spisu (rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009-541, bod 81, či Potěšil, L.; Hejč, D.; Rigel, F.; Marek, D.: *Správní řád. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, str. 103–106). Správní spis je veden řádným, úplným a zákonným způsobem. Nejvyšší správní soud dodává, že již krajský soud stěžovatele upozornil na to, že není zřejmé, jak „*údajně chybějící komunikace či podklady mohly ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí či zkrátit práva žalobců*. Soud opět zdůrazňuje, že *veškeré skutkové závěry žalovaného, které učinil v napadeném rozhodnutí, mají oporu ve správním spise (a opak žalobci ani netvrdí)*.“ S uvedeným Nejvyšší správní soud souhlasí.

[19] Pouze obecně koncipovaná tvrzení stěžovatelů týkající se zejména údajně chybějící úřední komunikace ve spisu, resp. jeho vadného vedení a související teorie o tom, co mohou údajně chybějící listiny obsahovat (např. že *dát chybějící dokumenty do spisu by byl pro žalovaného větší risk, než je tam nedat*, či že *žalovaný ve věci nemluví pravdu*), jsou pouhými spekulacemi. Stěžovatelé blíže nekonkretizovali ani to, čím mělo být porušeno právo na seznámení se s podklady rozhodnutí. Řízení o kasační stížnosti je přitom ovládáno zásadou dispoziční. Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, bod 32, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, a ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[20] Soud nepřehlédl ani podání stěžovatelů učiněné v kasačním řízení, ve kterém namítli, že po nahlédnutí do spisu u zdejšího soudu zjistili absenci správních spisů z původních povolujících řízení (ze stavebního a územního řízení) a projektové dokumentace, které jsou nezbytné pro řádné posouzení věci. I spis stran řízení o povolení obnovy je neúplný, neboť v něm chybí přílohy k podání ze dne 25. 3. 2024, což zahrnuje řadu listinných důkazů vč. znaleckých posudků a stanovisek památkové péče. Kasační soud stran těchto tvrzení odkazuje na výše uvedené a v souladu s vyjádřením žalovaného dodává, že pro posouzení podmínek obnovy řízení nebylo třeba mít k dispozici celý původní spis. Plně postačoval obsah správního spisu, který měl k dispozici žalovaný a návazně i krajský soud. Jeho obsah poskytoval dostatečnou oporu pro závěr, že stěžovateli tvrzené důvody nezakládají důvod pro obnovu řízení (viz dále). Stěžovateli akcentované chybějící přílohy se pak míjí s předmětem řízení; byly navrženy k prokázání skutečností, které jsou pro obnovu řízení zcela irelevantní, a proto by jejich doplnění do spisu nemělo žádný vliv na výsledek rozhodnutí.

[21] Nejvyšší správní soud není názoru, že by rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné. Žalovaný se zabýval všemi podstatnými námitkami. Na ty odpověděl vlastní ucelenou argumentací, která se zabývala všemi relevantními otázkami a skutečnostmi z hlediska zákonných podmínek pro obnovu řízení; nedopustil se ani žádných vad s vlivem na zákonnost (srv. rozsudky NSS ze dne 23. 7. 2008, čj. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, čj. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, čj. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, čj. 3 As 111/2013-25, atp.).

III. C Správná identifikace tvrzených důvodů obnovy řízení

pokračování

[22] Významnou část argumentace stěžovatelů představují námitky, dle kterých žalovaný chybně identifikoval důvody pro zahájení obnovy řízení, které stěžovatelé vymezili ve svých podáních.

[23] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že s ohledem na obsah žádosti o obnovu řízení žalovaný správně identifikoval jako namítané důvody pro zahájení obnovy řízení: a) tvrzení o tom, že výpusť ze suché retenční nádrže je namířena na pozemek p. č. 414/2, resp. že v projektové dokumentaci nebyla řešena odtoková cesta ze stavby; b) tvrzení o existenci dvou verzí projektové dokumentace, z nichž jedna byla antedatována.

[24] Pro posouzení věci přitom není podstatný rozdíl mezi odtokovou cestou a výpusť, jak se snaží tvrdit stěžovatelé. Ostatně sami stěžovatelé ve správním řízení namítali, že magistrát se v řízení nezabýval tím, kam bude výpusť ze stavby namířena a jakým směrem bude odtok ze stavby vést (str. 2 rozhodnutí žalovaného). Stěžovatelé tak sice v průběhu řízení uplatněné důvody popisovali jinými slovy, podstata námitek však zůstala stejná. Tou je odtoková cesta a její trasa.

[25] Stěžovatelé dále žalovanému vytýkají, že chybně považoval *existenci dvou verzí projektových dokumentací* za jimi uplatněný důvod obnovy řízení. S tímto tvrzením ovšem nelze souhlasit. V doplnění žádosti ze dne 11. 1. 2021 stěžovatelé uvedli, že novými neznámými skutečnostmi ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je i existence *dvou verzí projektové dokumentace*. Žalovanému proto nelze vytýkat, že tento důvod považoval za důvod, na kterém stěžovatelé staví nutnost obnovy řízení.

[26] S ohledem na obsah spisu lze souhlasit i s tím, že stěžovatelé jako včasný důvod pro obnovu neuplatnili existenci kulturní památky Saky. Ze žádosti o obnovu a navazujících podání stěžovatelů vyplývá, že podstatou jejich argumentace byla po celou dobu řízení existence odtokové cesty ze suché retenční nádrže, jejíž trasa ústila k budově č. p. 2 na pozemku p. č. 414/2, nikoliv existence samotné kulturní památky. Pokud takový důvod měli uplatnit v podání ze dne 25. 3. 2024, popř. pozdějších podáních konstatuje soud, že se jedná o opožděné uplatnění, neboť uplynula tříletá objektivní lhůta dle § 100 odst. 2 správního řádu, která je propadná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, čj. 7 As 287/2019-166, bod 63).

III.D Předmět řízení před krajským soudem

[27] Důvodné nejsou rovněž námitky stran nerespektování předmětu řízení krajským soudem.

[28] Mezi stranami není sporné, že v dané věci byla podána žádost o obnovu řízení ve věci vydaného stavebního povolení k vodnímu dílu „*Protipovodňové opatření obce Třebichovice – Saky*.“ Magistrát této žádosti nevyhověl, přičemž návaznému odvolání nevyhověl ani žalovaný. Stěžovatelé proto podali správní žalobu ke krajskému soudu, ve které se domáhali zrušení rozhodnutí ve věci obnovy. Předmětem řízení tak bylo rozhodnutí ve věci obnovy, přičemž tento předmět krajský soud v řízení respektoval.

[29] Krajský soud nepochybil ani tím, že za relevantní námitky z hlediska uvedeného předmětu řízení nepovažoval námitky vztahující se k zákonnosti a bezvadnosti stavebního a vodoprávního řízení, resp. jiné námitky míjející se s předmětem obnovy řízení.

[30] Podle § 100 správního řádu lze řízení obnovit tehdy, pokud vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Musí se jednat o skutečnosti neznámé správnímu orgánu i účastníkům řízení, jež musely existovat již před právní mocí rozhodnutí, a účastník je nemohl bez vlastního zavinění uplatnit. Slovní spojení *dříve neznámá skutečnost* tak nelze chápat subjektivně jako skutečnost neznámou pouze tomu, kdo obnovu řízení navrhuje, ale v objektivním smyslu jako skutečnost, kterou účastník správního řízení znát nemohl a nemohl ji v původním řízení uplatnit. Obnova řízení je určena primárně k nápravě skutkových nesprávností. K nápravě právních omylů a vad slouží institut přezkumného řízení (§ 100 In: Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023).

[31] Úkolem krajského soudu proto nebylo zabývat se zákonností stavebního povolení, resp. bezvadností procesu předcházejícího jeho vydání, nýbrž posoudit to, zda správní orgány správně vyhodnotily naplnění podmínek pro zahájení obnovy řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, čj. 6 As 39/2009-74, ze dne 13. 11. 2020, čj. 5 As 465/2019-31, bod 19). Takto nahlížel na věc i krajský soud, když mj. uvedl, že soud v mezích žalobních bodů a dle skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.) přezkoumává, zda správní orgány správně vyhodnotily podmínky pro obnovu řízení dle § 100 správního řádu. Nemůže se naopak zabývat zákonností či správností samotného stavebního povolení či územního rozhodnutí. V souladu ustálenou judikaturou lze totiž správní řízení o obnově podle § 100 správního řádu rozdělit do dvou stádií: 1) rozhodování, zda se obnova řízení povolí (popř. nařídí z úřední moci), a 2) rozhodování v již obnoveném řízení. Ve fázi řízení o povolení obnovy správní orgán zkoumá pouze naplnění zákonných podmínek. Teprve po její obnově, tedy v druhé fázi řízení podle § 100 správního řádu, může správní orgán zkoumat meritum věci. V nyní projednávané věci, tj. v první fázi obnovy řízení, se proto lze zabývat pouze tím, zda byly naplněny podmínky pro povolení obnovy. Tomu odpovídá i rozsah soudního přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2020, čj. 5 As 465/2019-31, bod 19).

[32] Na základě uvedeného proto krajskému soudu nelze vytýkat, že se nezabýval námitkami a důkazními návrhy stěžovatelů, které nesouvisely s otázkou, zda byly naplněny důvody pro zahájení obnovy řízení (charakter a účel povolené stavby, proces jejího povolení a postoj žadatelky k ní, důsledky stavby ve vztahu k okolí vč. kulturní památky Saky atp.). Předmětem řízení nebyla zákonnost či správnost stavebního povolení a jemu předcházejícího řízení, nýbrž otázka, zda existují důvody pro zahájení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, jak správně dovodil krajský soud v bodě 24 rozsudku.

[33] V souladu s výše uvedeným není ani Nejvyšší správní soud oprávněn zabývat se námitkami a předloženými důkazy stěžovatelů, které nesouvisí s otázkou, zda byly naplněny důvody pro zahájení obnovy řízení. Konkrétně se tak jedná zejména o námitky týkající se charakteru stavby, tj. povoleného protipovodňového opatření, a namítaných vad této stavby, vč. skutečnosti, že se dle stěžovatelů jedná o stavbu nepovolenou. Z totožných důvodů není pro nyní projednávanou věc podstatný ani okruh námitek poukazující na údajný nejasný účel a koncept stavby a s tím související nezákonné postoje a postup obce ve věci povolení a výstavby protipovodňového opatření, porušení veřejných zájmů veřejného

pokračování

financování, dopadů na kulturní památku ve vlastnictví stěžovatelů atp. Jak soud osvětlil výše, obnova řízení je určena primárně k nápravě skutkových nesprávností, a nikoliv k nápravě právních omylů, vad řízení atp. K tomu slouží primárně odvolací správní řízení, popř. institut přezkumného řízení (srov. i Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář. 7. vydání. Obnova řízení*. Praha: C. H. Beck, 2023).

III.E Stěžovateli uplatněná tvrzení nenaplnují důvody obnovy řízení

[34] Důvody obnovy řízení jsou taxativně vymezeny v § 100 odst. 1 správního řádu, podle kterého se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, pokud *a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*

[35] Pojem „*dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy*“, jak ho má na mysli § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, je nutno chápat v objektivním smyslu, tedy jako skutečnosti či důkazy, které účastník řízení znát nemohl a nemohl je v původním řízení uplatnit (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 18/2010-113, a dále též např. rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2019, čj. 1 As 213/2019-36, bod 24). Poslední podmínkou pro povolení obnovy řízení je, že nově uplatněné důkazy a skutečnosti musí být způsobilé vést k jinému výsledku otázky řešené v původním řízení. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že jiné otázky správní orgány v řízení o povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu neposuzují. Tento postoj je v souladu i s ustálenou judikaturou Ústavního soudu, dle kterého při rozhodování, zda se řízení obnoví, lze zkoumat jen to, zda „*vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování [§ 100 odst. 1 písm. a) správního řádu]*“, (srov. nález Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3346/20).

[36] Obnova řízení zahajovaná na žádost jakožto mimořádný opravný prostředek prolamuje účinek právní moci již vydaného rozhodnutí, a proto je třeba trvat na tom, aby byla aplikována pouze při splnění všech zákonných podmínek. Ústavní konformita tohoto omezení je opřena o konstantní judikaturu Ústavního soudu, podle níž právo na mimořádný opravný prostředek nepatří mezi ústavně zaručená veřejná subjektivní práva (srov. § 111 In: Potěšil, Lukáš a kol. *Soudní řád správní*. Praha. Nakladatelství Leges, 2014, dále srov. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 236/2011 a rozsudky NSS ze dne 13. 5. 2010, čj. 6 As 39/2009-74, ze dne 20. 11. 2014, čj. 10 As 76/2014-44, ze dne 12. 11. 2020, čj. 9 As 35/2020-32, ze dne 1. 2. 2024, čj. 6 As 31/2023-28 atd.).

[37] Optikou výše uvedených kritérií nahlížel Nejvyšší správní soud i na nyní projednávanou věc a souhlasí s posouzením správních orgánů a krajského soudu, že skutečnosti tvrzené stěžovateli nepředstavují důvody pro zahájení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

[38] Jak již bylo uvedeno výše, jako stěžejní důvod obnovy řízení, tj. neznámou skutečnost, stěžovatelé uvedli odtokovou cestu ze suché retenční nádrže, která povede na pozemek p. č. 414/2. Stěžovatelé v tomto ohledu opakovaně a různými způsoby namítali, že o této skutečnosti nemohli vědět, neboť nebyla součástí projektové dokumentace, resp. projektová dokumentace o odtoku neobsahovala žádné informace (viz např. doplnění žádosti ze dne 11. 1. 2021, či str. 33 kasačních stížností).

[39] Tato skutečnost ovšem nepředstavuje žádnou objektivně neznámou skutečnost ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu a shora uvedené judikatury. Ve shodě s krajským soudem lze konstatovat, že to, co bylo, anebo naopak nebylo součástí stavby, bylo patrné z obsahu projektové dokumentace, a to vč. toho, zda má suchá retenční nádrž odtok a kudy vede odtoková cesta. Nemohlo se proto jednat o skutečnost objektivně neznámou, neboť stěžovatelé její obsah mohli znát, a i správní orgány jej znaly.

[40] Jinak řečeno, již v průběhu stavebního řízení bylo možno zjistit, zda projektová dokumentace řeší či neřeší odtokovou cestu ze suché retenční nádrže, kudy odtoková trasa vede apod. I pokud by tedy projektová dokumentace uvedené informace vůbec neobsahovala nebo je obsahovala nedostatečně, bylo by možné to zjistit již ve stavebním řízení. Kasační soud se v tomto ohledu zcela ztotožňuje s tvrzením krajského soudu, dle kterého se stěžovatelé pouze snaží účelově zastříť rozdíl mezi *absencí* určité skutečnosti a její *neznámostí* tak, aby se mohlo jednat o důvod obnovy řízení. Tyto pojmy však nelze libovolně zaměňovat. To, že v projektové dokumentaci něco nebylo uvedeno, mohli stěžovatelé zjistit a *znát*. Absence podstatné části důvodů rozhodnutí (podkladů) z hlediska řešených skutkových otázek by představovala důvod nezákonnosti tohoto rozhodnutí. Ty skutečnosti, které by v odůvodnění v rozporu se zákonem nebyly uvedeny, by však nebylo možné považovat za skutečnosti neznámé v době vydání rozhodnutí, ale za skutečnosti neprávem opomenuté. K nápravě takových vad však řízení o obnově neslouží. Pokud by pak event. žadatelka začala realizovat odtokovou cestu způsobem, který by byl v rozporu s projektovou dokumentací či bez opory v ní, nejednalo by se ani tak o skutečnost relevantní z hlediska obnovy řízení. Faktická realizace by totiž nastala až po právní moci stavebního povolení, tj. neexistovala by v době původního řízení, a šlo by proto maximálně o nepovolenou stavbu, avšak nikoliv o důvod obnovy řízení.

[41] Nic nezákonného neshledává soud ani na závěru, že obsah projektové dokumentace nemůže ze své povahy představovat neznámé skutečnosti ani důkazy ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Jak správně uvedl již krajský soud, projektová dokumentace je podkladem stavebního řízení, přičemž mohou nastat pouze dvě situace: buď ji stavebník předloží a v takovém případě nejde o skutečnost objektivně neznámou, neboť minimálně správnímu orgánu známa je a je součástí správního spisu, anebo ji nepředloží, což znamená, že nemůže mít žádný význam pro vydané stavební povolení (v podrobnostech soud odkazuje na bod 45 napadeného rozsudku).

[42] K povaze neznámých skutečností zastává judikatura kasačního soudu setrvalý postoj, a to takový, že se musí jednat o skutečnosti neznámé správnímu orgánu i účastníkům řízení, jež musely existovat již před právní mocí rozhodnutí, a účastník je nemohl bez vlastního zavinění uplatnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2024, čj. 7 Afs 55/2024-28, bod 11). Slovní spojení „dříve neznámá skutečnost“ nelze chápat subjektivně jako skutečnost neznámou pouze tomu, kdo obnovu řízení navrhuje, ale

pokračování

v objektivním smyslu jako skutečnost, kterou účastník správního řízení znát nemohl a nemohl ji v původním řízení uplatnit (k tomu viz rozsudky NSS ze dne 30. 9. 2003, čj. 6 A 63/2002-40, ze dne 23. 8. 2005, čj. 5 A 127/2002-42, ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 18/2010-113, ze dne 6. 12. 2012, čj. 1 As 130/2012-29 atp.). Ke stejným závěrům ostatně dospěl kasační soud i ve stěžovateli odkazované judikatuře (viz zejména stěžovateli uváděné rozsudky sp. zn. 7 As 287/2019, sp. zn. 8 As 18/2010, sp. zn. 8 As 83/2018). Závěr, že z povahy věci nemůže obsah projektové dokumentace představovat neznámou skutečnost, ostatně v kasačních stížnostech připouští již sami stěžovatelé (viz např. bod 6 – nezákonnost a vady hodnocení podmínek obnovy a bod 95 kasačních stížností: „*vadné zjištění, že obsah projektové dokumentace je neznámá skutečnost*“).

[43] Důvodem pro obnovu řízení není ani stěžovateli namítaná „dvojitá verze projektové dokumentace“, resp. tvrzená „antedatovanost druhé verze“ projektové dokumentace. Jak správně uvedl krajský soud, tvrzená „antedatovaná“ verze projektové dokumentace byla magistrátu předložena již dne 26. 4. 2018, tj. ještě před oznámením zahájení stavebního řízení. Stěžovatel a) v doplnění žádosti o obnovu řízení ze dne 11. 1. 2021 shledával rozdíly mezi první a druhou verzí konkrétně v části D.1.1 projektové dokumentace. Druhá verze měla dle tvrzení stěžovatelů zejména změny vycházející z požadavků výzvy magistrátu ze dne 5. 3. 2018. Z obsahu spisu soud zjistil, že výzvou ze dne 5. 3. 2018 magistrát vyzval žadatelku k doplnění projektové dokumentace, na což reagovala podáním ze dne 24. 4. 2018, které bylo doručeno správnímu orgánu dne 26. 4. 2018. Z návaznosti těchto úkonů tedy vyplývá, že nejpozději dne 26. 4. 2018 musela být druhá (antedatovaná) verze projektové dokumentace součástí správního spisu. Neznámou skutečností nemohla být ani první verze projektové dokumentace. I ta byla magistrátu zjevně předložena a věděl o ní (jinak by nemohl vyzvat k jejímu doplnění). Z uvedeného plyne, že neznámou skutečností nemohla být ani samotná existence dvou verzí. Magistrát logicky musel vědět, že existovaly dvě verze projektové dokumentace (sám si tu druhou vyžádal), přičemž toto bylo zjiitelné pro každého účastníka. Nejednalo se tak o neznámou skutečnost ve smyslu shora shrnuté judikatury.

[44] V podrobnostech odkazuje soud z hlediska hodnocení důvodů pro obnovu řízení na vyčerpávající odůvodnění krajského soudu. To plně odpovídá účelu a smyslu § 100 a násl. správního řádu.

III.F Protiústavnost rozsudku krajského soudu

[45] Stěžovatelé dále tvrdili, že postup krajského soudu je protiústavní, neboť porušuje zásady daného řízení (rovnosti, spravedlivého procesu atp.).

[46] Nejvyšší správní soud s tím nesouhlasí. Jak vyplývá z výše uvedeného, krajský soud postupoval při zkoumání důvodnosti žaloby zcela v mezích právní úpravy. Nedopustil se ani žádných vad s vlivem na zákonnost. Přihlédl ke všem tvrzeným skutečnostem a ty řádně vypořádal. Správně dovedl, že stěžovateli předestřené skutečnosti nepředstavovaly důvody pro obnovu řízení, přičemž zdůvodnil, proč se nemohl zabývat námitkami, které se nevztahují k obnově řízení. Takový postup podle Nejvyššího správního soudu neporušuje zásady uplatnitelné z hlediska soudního přezkumu rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení. V něm je úkolem soudu posoudit námitky vztahující se k obnově řízení, a nikoliv námitky stran zákonnosti řízení, které má být obnoveno. Tento postoj je v souladu i s ustálenou

judikaturou Ústavního soudu, dle kterého při rozhodování, zda se řízení obnoví, lze zkoumat jen to, zda „vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování [§ 100 odst. 1 písm. a) správního řádu]“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3346/20).

[47] Pokud jde o neústavnost hodnocení neznámých skutečností zakládajících dle stěžovatelů důvod pro obnovu řízení, odkazuje soud na výše uvedené (viz zejména bod III.E tohoto rozsudku). Výše se již zabýval Nejvyšší správní soud i tvrzenou nepřezkoumatelností, která podle stěžovatelů rovněž zakládá neústavnost rozsudku, přičemž vysvětlil, jak se nepřezkoumatelnost dívá judikatura Nejvyššího správního soudu. Tato východiska aprobuje i Ústavní soud (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14).

[48] Rozsudek krajského soudu není rozporný ani se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*. V souladu s touto zásadou platí, že každý je povinen hledět si svých práv, tedy i domáhat se soudní ochrany v zákonné lhůtě (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2022, sp. zn. IV. ÚS 1864/21). V opačném případě mu jde jeho nevědomost k tíži. Krajský soud v této souvislosti případně poukázal na skutečnost, že stěžovatel a) promarnil svoji příležitost bránit svá práva v řízení o stavebním povolení. Svoji pasivitu však nemůže nyní dohnat prostřednictvím obnovy řízení, která slouží k nápravě skutkových vad. Uvedené nedostatky stěžovatel a) měl a mohl namítat ve stavebním řízení či ještě dříve v územním řízení, jichž byl účastníkem. Krajský soud zcela trefně poukázal i na to, že se stěžovatel a) a návazně i stěžovatelka b) snaží na důvody obnovy řízení uměle naroubovat různé nezákonnosti a všemi možnými prostředky se vlomit do pravomocně skončeného stavebního řízení, ve kterém se nebránili; zůstali zcela pasivní. Jak již soud uvedl výše, odvolání proti rozhodnutí magistrátu žádný z účastníků nepodal.

[49] Stran posledního vyjádření stěžovatelů (ze dne 29. 1. 2026) pak soud odkazuje na výše uvedené. I v tomto vyjádření totiž stěžovatelé opakovaně argumentovali neúplností správního spisu, nesprávně zjištěnými důvody obnovy, údajnou absencí projektové dokumentace, resp. její povahou a její údajnou antedatací a rozdílem mezi *absencí* a *neznámostí* údajů v daném případě. Těmito tvrzeními stěžovatelů se Nejvyšší správní soud zabýval výše. K otázce opomenutých důkazů, tj. chybějících listin ve spisu, kasační soud znovu uvádí, že nebyly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, resp. že se mýlí s předmětem nynějšího řízení. Ostatně stěžovatelé i v této souvislosti odkazují na svoje předchozí vyjádření ke kasační stížnosti a pouze obecně konstatují, že důkazy potvrzují splnění podmínek obnovy řízení. Pokud pak stěžovatelé opětovně jako neznámou skutečnost zakládající důvod pro obnovu řízení namítají údajně nezjištěnou odtokovou cestu, Nejvyšší správní soud znovu akcentuje, že proti příp. vadám stavebního řízení měli stěžovatelé brojit již ve stavebním řízení, jehož byli účastníky. Takto však nepostupovali. S předmětem nynějšího řízení nesouvisí ani stěžovateli předkládané důkazy, neboť nejsou relevantní pro posouzení, zda byly naplněny důvody pro zahájení obnovy řízení (např. investiční záměr, publikace Návrh a realizace suchých nádrží z pohledu technického a bezpečnostního dohledu či další podklady předložené stěžovateli Státnímu fondu

pokračování

životního prostředí či Povodí Vltava). V podrobnostech odkazuje soud na výše uvedené, kde se podrobně vyjádřil k tomu, co může být důvodem pro obnovu řízení. Jak správně dovodily správní orgány, žádný takový důvod stěžovatelé neuvedli.

[50] Ani na podkladě obsáhlé polemiky stěžovatelů s dílčími závěry krajského soudu neshledal soud důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu. Krajský soud posoudil věc v mezích právní úpravy a judikatury. Správně dovodil, že nebyly naplněny důvody pro zahájení obnovy řízení. V podrobnostech proto odkazuje Nejvyšší správní soud na vyčerpávající odůvodnění rozsudku krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[51] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[52] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 soudního řádu správního. Stěžovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměli úspěch. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[53] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení. Podle § 60 odst. 5 soudního řádu správního má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala. Úvaha o tom, zda se jedná o výjimečný případ a zda jsou tu důvody hodné zvláštního zřetele, musí vycházet z posouzení všech okolností konkrétní věci. Přihlížet je třeba zejména k: 1) poměrům majetkovým, sociálním, osobním a dalším všech účastníků řízení (a to nejen toho, kdo by náklady měl hradit, ale i toho, komu měly být hrazeny), a k 2) okolnostem případu, například k tomu, co vedlo k soudnímu uplatnění nároku, k postojům účastníků v průběhu řízení apod. (srov. rozsudky NSS ze dne 15. 4. 2015, čj. 8 Aos 5/2013-87, bod 71, nebo ze dne 10. 8. 2023, čj. 9 As 177/2023-157, bod 92). Při zohlednění uvedených skutečností, resp. celkového obsahu spisu neshledal Nejvyšší správní soud důvod k vyhovění žádosti. Za důvod zvláštního zřetele nepovažuje Nejvyšší správní soud ani důvody uplatněné žadatelkou, tj. osobou zúčastněnou na řízení II), která poukazovala na to, že ji aktivity stěžovatelů poškozují. Jak uvedl již krajský soud, prvostupňové rozhodnutí ani rozhodnutí žalovaného stavbu nijak nepozdržela, neboť neměla odkladný účinek vůči stavebnímu povolení. Případné zdržení stavby tak nemohlo mít žádnou souvislost s nynějším soudním řízením (či s předcházejícím správním řízením). Pokud jde o náklady, které musela žadatelka vynaložit v nynějším soudním řízení, není soud názoru, že by překračovaly běžný rozsah v podobných věcech (jednalo se jen o běžné náklady na zastoupení advokátem, nikoliv např. o náklady specifických důkazů opatřených žadatelkou). Nejvyšší správní soud proto žádné z osob zúčastněným na řízení náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. února 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu